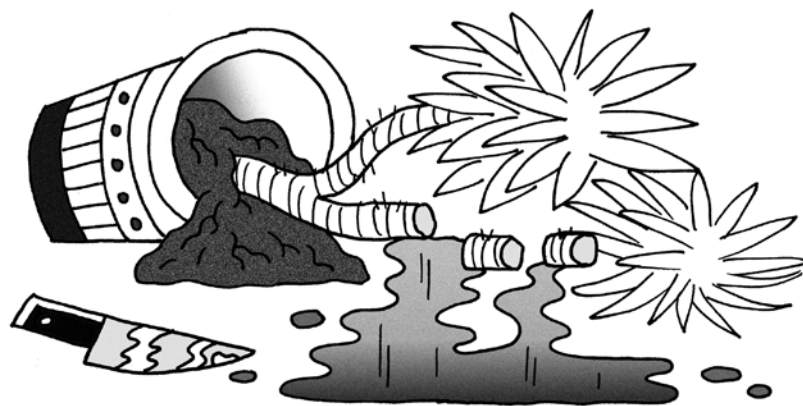

Jens Meijen

Florianne

Mijn aangekoekte gedachten komen los.
Dat komt door het wandelen.

Zoals: De bladeren ruiken naar nat fruit en kraken zoals sneeuw. Dat soort vergelijkingen.

Zoals: De Toverberg is heel erg hoog. Op woensdag-avonden is haar laatste glooi oranje en glad. Achter de Toverberg ligt de Soepkom van de Duivel, een meteorokraater met zwarte aarde waar volgens de geruchten kinderen ontvoerd worden en diamanten in de grond zitten, waardoor de Soepkom niet te onderscheiden is van de hemel op een heldere nacht. Nu ben ik nog in het bos, maar de top is niet ver meer. Blauwe vogels fluiten hun avondliedje.

Florianne draagt nu haar yucca, Joris, naar binnen en zet 'm bij de kartonnen dozen in de hal. Ze prutst aan een losse draad in haar jurkje. De dozen die ik moest helpen uitpakken en daarna zouden we samen pasta met prei en witte wijn eten. Ze zet alles binnen, betaalt de verhuizers en neemt een douche, waar ze zeepjes en shampoos en conditioners in alle smaken vindt – ze laat het douchewater in haar mond en neus stromen – smaken als amber en vanille. Groene amandels en kamillethee. Kamperfoelie en storm. Ananas en praline en honing. Geglazuurde yucca.

Ze staat in de badkamer na te druipen en wil zichzelf bekijken in de bedampte spiegel, maar ze ziet enkel een schim. Ze droogt zich af, trekt haar jurkje met bloemen aan, gaat de trap af en ziet dat ik nog steeds niet thuis

ben. Ik had al twee uur geleden terug moeten zijn van de dorpsvergadering onder de katalpa – maar wil de politie niet bellen, want misschien ben ik bij Harold om opium te kopen. Ze belt me op. Geen bereik in het bos. Ze is bang.

Nee, Florianne... (Zou ik zeggen als ze me belde. Maar dat doet ze niet.) Ik ben gevluht. Eerlijk waar.

De zon schijnt over de top van de Toverberg. Oranje en glad. Het is woensdag en het gras is nog wat nat door de regenbui van daarstraks. Ik ben uit het bos en bijna boven, en daarna zal ik afdalen tot in de Soepkom van de Duivel om naar diamanten te graven. Van hieruit, vanuit de juiste hoek en met een beetje fantasie, is de berg een kus in de lucht.

Nee, Florianne... (Vastberadener dan ooit) Het is niet vluchten, het is weggaan. Vluchten doe je enkel wanneer je bang bent en ik ben niet bang, hoogstens erg verveeld. Zoals wanneer je praat over de kleur van gordijnen en ik zeg dat het mij om het even is en jij zegt dat het mauve moet zijn of misschien toch taupe. Wanneer je zegt dat mauve of taupe een kwestie van leven of dood is. Wanneer ik zit te roken met mijn voeten in het kinderswembadje en de zon broeit; wanneer ik dan het peukje in het water gooi en je zegt dat dat niet mag. Ik wandel naar nergens om ergens niet te zijn. Ergens niet bij jou.

Ik hoop dat je me komt halen van de top.

Thuis flikkert de televisie in het donker. Florianne zit op de kartonnen dozen in de hal en smeert Joris in met palmolie waardoor zijn stam glimt en ze strooit

korrels in zijn pot. Ze aait hem over zijn bladerkrui. Hij zal bitter smaken, denkt ze, naar piepschuim en ook groene thee misschien. Florianne heft haar jurkje omhoog – op haar huid staan korstige schrammen – en ze duwt haar onderbuik tegen zijn bladeren.

Aangekoekte gedachten als droesem in mijn bloed.

Zoals: De mooiste bloem blijft voor altijd een bloemkool.

Zoals: Er ligt vermicelli in de bergen als rivieren.

Van mijn gehemelte geschraapt.

Ik ben boven. Er zijn geen bomen rond me en ik kan zelfs ons huis nog zien in het duister. Aan de andere kant van de berg ligt de kosmos in de Soepkom, boven me lijkt de hemel op een soort doek met roze en blauwe vegen – een schilderij dat ik ooit vanuit al mijn vijfhonderddertien ooghoeken gezien heb, maar dan elke keer anders en hetzelfde.

'Florianne? Hey, ja, luister... Ik vind het niet goed, wat we doen. De dorpsraad bekeek me al vreemd en de katalpa boog onder het gewicht van... van wij twee samen – misschien stoppen we er beter mee, met ons, voor een tijdje. Dan kunnen we Joris ook... laten bestaan.'

Maar ik zeg het niet, want ze is er niet.

Ik ruik bergkruiden, vlierbloesem, hoge lucht. Hoe hoger, hoe zuiverder. Hoe lager bij de grond, hoe vuiler, en daarom eet ik geen braambessen of frambozen, want wanneer ik ze uitpers stroomt er enkel roet en zweet uit. Kokos is het zuiverst. Ik hoop dat de diamanten in de Soepkom eigenlijk kokosscherven zijn. Ja, dat zou wel leuk zijn.

Florianne zet Joris in de keuken. Ze neemt een vod met zeep van kamperfoelie en storm en maakt zijn bladeren schoon, terwijl ze in de spiegel kijkt en lacht om te zien of ze nog lijkt te stralen. Ze weet dat ik niet terugkom. Ze weet dat ik wacht tot zij haar dozen weer inlaadt, tot ze Joris weer op de vensterbank zet in het huis van haar moeder, tot ze weet dat ik het beu ben om alles in te zetten op oneindigheid. Op onsterfelijkheid.

De wolken pakken samen. Ik sta nog steeds boven op de berg met mijn handen in mijn zakken. De wind loeit en beneden in het dorp komen de mieren uit de grond en eten de honden gras. Donder hangt altijd in de lucht: je voelt het aankomen, wanneer er vonken van tanden springen, wanneer neuronen knetteren. Het wordt snel donker, waardoor ik ons huis niet meer zie. Ze legt haar doek neer en kijkt uit het keukenraam. Het is donker en de bomen zijn oranje in het straatlicht, en ze glimlacht.

'Ik heb thuis een bad met gesmolten goud. Wist je dat?' Ze laat haar tong een beetje tussen haar tanden

priemen. 'Yucca is een God uit Mozambique. Wist je dat?' Ze maakt een klakkend geluid, ergens tussen haar tong en haar gehemelte. 'Op woensdagen doe ik alsof mijn bad Jupiter is en dan waait het in mijn hoofd tot ik niet meer kan staan, tot de hemel aan mijn handen plakt. Dan val ik een beetje flauw. Wist je dat?' Ze drukt haar hand tegen het raam. Het buigt naar buiten. 'Maar ik zeg het niet,' zegt ze, 'want hij zal er niet zijn.' Ik daal af naar de Soepkom van de Duivel, naar de donkere aarde, en denk aan een tv-programma.

'Vertel eens over je strijd tegen zure oprispingen,' zei de presentator. 'Er valt weinig te vertellen,' zei een man met een walrusnsnor. 'Het ene moment is er niets aan de hand, het andere ben je plots een herkauwer van zuur gras. 't Is een mooie metafoer voor het leven – zoals alle metaforen eigenlijk. Ik krijg er grijs neushaar van.' De donkere aarde blijkt fijn zand – ik schuif weg en val op m'n rug en schuif naar beneden; ik voel mijn kleren scheuren en mijn rug verbranden en mijn handen verschroeien. Mijn schoen haakt in een kokosscherf en ik vlieg, vlieg heel even.

Florianne neemt een schaar uit de keukenkast.

Florianne? Joris? Het is genoeg geweest. Ik heb genoeg van de Toverberg. Je mag je dozen uitpakken en mijn peukjes uit het zwembadje vissen en Joris mag ook blijven, misschien op zolder zodat je hem minder kan voelen, dat is toch wel het minste. Toch?

Ze knipt een blad van Joris' krui af. Het voelt goed.

Ze likt haar lippen.

Mijn gedachten als droesem in mijn bloed; troebeler dan ooit.

Ik krijg er grijs neushaar van.

En heel erg verwachte zure oprispingen, drijvend in de soep en de kokos.

Ik zing Kumbaya op de bodem van de soepkom en de blauwe vogels worden stil.

Joris is kaal. Ze eet zijn bladeren op. Hij smaakt inderdaad naar piepschuim met groene thee. Bitter. Lekker. Bij het eten neemt ze een mes en snijdt ze Joris' stam in plakjes.

Kumbaya my lord, kumbaya.

Someone's cryin', Lord, kumbaya.

Het galmt in mijn gebarsten schedel.

Bloed druïpt van mijn hersenstam naar beneden.

Ze eet Joris op voor de tv. Er is een programma over wandelen op Discovery Channel en ze schopt haar schoenen uit.

Someone's singin', Lord, kumbaya.

En alle vogels zwijgen. ■